

Ὁ αὐτὸς εἶπε, Ζῶν μὲν, ἐπι-
νοῦ δ' ἀποθανὼν ᾗ, μακάριός ἐστι.

Idem dixit, Operam da, vt
vius laudabilis, mortuus
autem beatus iudicaris.

Ὁ αὐτὸς ἔλεγε, Ἴσην ἀμαρ-
τίαν καὶ ἀμαρτίαν εἶναι, μέμφε-
σθαι τε τὰ ἐπιμετὰ, καὶ ἐπιμεῖν
τὰ μωρητὰ.

Idem dicebat, Æque viti-
osum & stolidum esse, vitu-
perare laudanda, & laudare
vituperanda.

Ἀγησίλαος ἑρωτηθεὶς, πῶς
αὐτὸς μάλιτα παρ' ἀνθρώποις
εὐδοκίμησιν, εἰ λέγει, εἶπε,
τὰ ἄριστα, περὶ αὐτῶν δὲ τὰ χεί-
λιστα.

Agelilaus interrogatus,
qua ratione potissimū quis
assequi posset, vt apud ho-
mines honestam famam
haberet: Si loquatur, inquit,
quæ sunt optima, & faciat
quæ sunt honestissima.

Ὅταν Σωκράτης ὁ αὐτὸ ἑρω-
τῶντι. εἰ τοῦτο, ἔφη, εἶναι
συνδράζεις, οἷον δὲ κείν' ἐθέλεις.

× Sic Socrates idem percon-
tanti, si talis, inquit, esse stu-
deas, qualis haberi vis.

LOCUS LXX.
DE ORATI-
ONE.

Ὁ σάκκις Περικλῆς ἐρωτῶν
εἰς τὴν ἐκκλησίαν παρ-
έιναι, ἢ καὶ αὐτὰ μηδὲν ῥήμα
ἐπιπολάσαι τοῦτο, ὅπερ ἐμελ-
λεν ἐπιτραχεῖν τὸν δῆμον,
ἀπέσταντες αὐτῶν γυμνοὶ καὶ
ἀβέλητοι δόξαν.

Quotiescunque Pericles
prodebat in concionem ver-
ba facturus, optare solebat,
vt sibi nullum eiusmodi
verbum excideret, quod vel
populum offenderet, vel
sibi contrarium esset, vel
cum ipsius voluntate pu-
gnare videretur.

Ὀϊνοπίδης ὁποία ἡ φύσις τοῦ
ἀνθρώπου ἐστὶ, τοῦτον ἔφασκεν
εἶναι καὶ τὸ λόγον.

Oenopides talem dicebat
sermonem esse hominis,
qualis eius natura esset.

Ῥώμυλος τὸ μὲν κέρας ἐν
τῷ κέρας ἐφ' ἑκατέρωθεν, τὸν δὲ
ἀνθρώπον ἐν τῷ λόγῳ.

Romylus vas fictile ictu
& sono, hominem vero ser-
mone probari dicebat.

Ὁ αὐτὸς ἔφη, Ἀνδρὸς χαρακτῆ-
ρα ἐκ λόγου γνωρίζεσθαι.

× Idem dixit, Viri caracte-
rem ex verbis eius nosci.
¶ Συναδέει τοῦτο τὸ ὅλον ἔπος
χαρακτῆρος ἢ νόου. Congruit
cum illo: Oratio est indicium
mentis.

Καρνεάδης ἢ μεγαλοφρονό-
πιτος· ὥστε τὸν γυμνασίαρχον
παρ᾽ αὐτὸν μὴ οὕτω
βοᾶν ἢ εἰπεῖν, Ἐδὸς μέτρον
φωνῆς· ὅθεν εὐσφῶως ἐλόγηται
ἀμφὶ ψαλμοῖς. Φᾶναι γὰρ, μέτρον
ἔχει τὰς ἀκρότητας, καὶ μὴ γὰρ τὰ
ἢ ἀκρότητων ἄριθμῶν τῶν φωνῶν
παρ᾽ αὐτῶν ὁρᾶν.

Carnedes admodū fuit
vocalis. Itaque scholæ præ-
fectus misit ad eum aliquē,
qui diceret, ne tantopere
clamaret: cui is respondit,
Da mihi vocis modum: ad
quod rursus eleganter gym-
nasiarchus: modum habes,
nempe tuos auditores. Si-
quidem pro numero audi-
torum temperanda vox est.

Πλάτωνος ἔφη, μέγα πᾶσι
πίστιν εἶναι τὸ ἕν, Ἐ πῶν ἡσ-
κῶν ἢ λείωντων.

Plutarchus dixit, Ad fidē
faciendam multum valere
contentionem & actionem
oratorum.

Ὁ αὐτὸς εἶπε πλείων ἐν τῆς
ἡσυχίας τῶν λόγων κόσμος καὶ
χαρὶς ἢ παρ᾽ ἡσυχίας.

Idem dicebat: Plurimum
orationi ex actione orna-
menti & gratiæ accedit.

Ἐργμῶν πρὸς Δημοσθένη, πᾶσι
παρ᾽ αὐτῶν ἐν ῥήτορική, εἶπεν, ἡσυχίας

καί τῶν ἢ πρῶτον, ἡσυχίας
καί τῶν ἢ τρίτον, ἡσυχίας.

Cum quidam Demo-
sthenem interrogaret, quid
primum esset in arte dicen-
di, respondit, pronuntiatio-
nem: quid secundum, pro-
nuntiationem: quid tertium,
pronuntiationem. ¶ Id Ci-
cero his verbis expressit:
Demosthenem ferūt ei, qui
quæsiuisset, quid primum
esset in dicendo, actionem:
quid secundum, idem: & idem
tertium respondiisse. Item:
Demosthenes tribuit & pri-
mas, & secundas, & tertias
actioni. Item, Actio in di-
cendo vna dominatur.

Χρυσόστομος ἔφη, ἀρχηγορίας
εἶναι ὄχημα τῆς πορείας. τοὺς
γὰρ λόγους, πᾶν πειραμῶν
εἶναι ὁδὸς.

Chrysofomus dixit, Tur-
pem sermonem esse vehi-
culum scortationis. Nam
orationem esse viam ducen-
tem ad rem.

Ὁ ὑπερβαλάνειος, φησὶν ὁ Ἀ-
ριστοῦ, ἔπι λόγους μὴ καθαίρων-
τες, ὄφελος ἐστίν.

Neque balnei, dixit Ari-
stoteli, vllam esse vtilitatem,
neque orationis, vnde non
prodeas purior.

Τὰ ἄνω σου [ἔφη Μοχρίαν]
μὴ πᾶ-

μη πάντων ὑπέχε λόγους. λόγος
 ἡ κενός, κακῶν ἔργων ἐστὶν ἡγε-
 μῶν.

† Aures tuas (dixit Moschi-
 on) nō cuius sermōni prae-
 beas: Malus enim sermo
 malorum operum dux est.

Ἄπας μὲν ἐστὶ λόγος μείττιμος,
 περὶ ἄλλων ἀμειγρὸς ἡνὸς ἄλλος, αἰς
 Δημοσθένους εἶπεν.

Omnis oratio inanis est,
 nisi facta subsequantur, ut
 Demosthenes dixit.

Ὁ αὐτὸς ἐφασκεν Ἄπας
 λόγος αἰ ἀπὴ τὰ ἔργα, μείττιμος
 ἡ κενὸν φαίνεται.

Idem dixit: Omnis ora-
 tio, si absint facta & res,
 friuolum quiddam & inane
 habetur.

Διογένης ἰδὼν εὐπρεπῆ νεο-
 νόσκον ἀπεπῶς λαλῶντα, Οὐκ
 αἰσχρῶν, ἔφη, ἐξ ἐλεφάντινον
 κολοῦ μολιθὸν ἐκὼν ἐλκων μεί-
 χρωται;

† Diogenes videns decorū
 adolescentem indecore lo-
 quentem, Non etubescis,
 inquit, ex eburnea vagina
 plumbeum educere gladiū?

Locus LXXI.
 DE PROMISSIO-
 NE, PROMISSO,
 Pactione, Fœderis
 bus.

Φαίδρου ἱερός πατρὸς Ἀγη-
 σίλαον, Ὀμολόγησας κρη-
 πιλῆκας τὸ αὐτὸ λέγοντος, Ναὶ
 δὴ πε, εἰ δ' ἐστὶ δίκαιον [ἔφη] εἰ
 δὲ μή, ἔλεξα μὲν, ἀμολόγησας
 ἢ οὐ. ἐπαπύει δ' εἶ. Ἀλλὰ
 μὲν δ' εἰ τὰς βασιλείας ἐπιτελεῖν
 ὁ, τίκειν κεφαλῆ κραιναύσασιν,
 οὐ μῶλλον [ἔφη] τὰς παροισίας
 ἴσως βασιλείαν αἰτεῖσθαι δ' εἰ πᾶ
 δίκαια ἐ λέγειν, παραχρῆμας τε
 ἔ κρησθαι ἔ ἀμολόγησας ἴσως
 βασιλείας.

Cum quidam vigeret A-
 gesilaum postulando, dice-
 ceretq; ei, Promisisti, atque
 sapius idem repeteret, Re-
 cte sane, inquit, si quidem
 iustum est, quod petis, promi-
 sisti sin minus, dixi, non
 promisi. Ille vero cum non-
 dum faceret flagitandi fini-
 nem, sed subiiceret, Atqui
 decet reges prestare quic-
 quid vel capite annuerint:
 Nihil magis, inquit, quam
 eos qui reges adeunt, decet
 ea petere & loqui, quæ iusta
 sunt, spectantes simul & op-
 portunitatem, & quid re-
 gibus conveniat decorum-
 que sit.

Δημόκριτος εἶπε, Μικρὰ
 δίδεται βέλτε μῶλλον, ἢ μεγάλαι
 ἐχρῶν.

Democritus dicebat, Par-
 ua potius largire, quam ve
 magna promittas.

Φοκίων ἔφη. Προτίτε μερά-
λα, μὴ ὑπογράψω μερά-
λα.

Phocion dixit: Fac ma-
gna, sed non promitte ma-
gna.

Ὁ νόμος κἀλεύθε κυρίας εἶναι
τοῦ πατρὸς ἀδικήσας ὀμολογίας, αὐ-
τομαθὸν μαρτύρων ποιήσαντο,
ἔφη Δημοσθένης.

Lex iubet ratas esse pa-
ctiones, testibus præsentib.
factas dixit Demosthenes.

Ὁ αὐτὸς εἶπεν. Ὁ νόμος κἀ-
λεύθε κύρια εἶναι, ὅ,τι αὐτὸς ἔπερσεν
ἐπέρω ὀμολογήσει.

idem dixit: Lex iubet ea
rata esse, quæ alius cum alio
pepergit.

Ἰσοκράτης ἔλεγε. Μαρτίσιν
ἡ γύμνη συμμοχρίων εἶναι καὶ βε-
βαιωτάτων, τὸ τὰ δίκαια πράτ-
τεται. εἰχὸς γὰρ καὶ τῶν θεῶν εὐνοίαν
ἔσταξεν τοιούτων.

Isoocrates dixit: Maximū
& firmissimum fœdus est,
iusta facere. Consentaneum
enim est, iusta facientibus
etiam Deum bene velle, &
confœderatum esse.

LOCUS LXXI.

DE POENIS SCE- LERVM, IMPV- NITATE.

Κατὰ τὸν ὁ πρῶτος ἔφη,
Βάλεαδς κἀλλὸν εὐεργετή-
σας μὴ κημίσαδς χάριν, ἢ μὴ
ὑπογράψω κἀλασιν ἀδικήσας.
Σημῆσαν, κἀδὲν τὸ ἀγέρας τὸ αἰεὶ
ἐπὶ τὰ κημὴ παρακλήσεως ὀλε-
θριώτερον εἶναι.

Cato senior dicere sole-
bat, se male pro collato be-
neficio nullam gratiam re-
portare, quam pro scelere
perpetrato non dare pœnā.
Significans nihil esse peri-
culosius impunitate, quæ
semper ad deteriora inuitat.

Παραγινῶν δὲ τὰς ἀρχαίους
ἐπιπέμειν τοῖς ἀμαρτανούσιν,
ἔλεγε, τοὺς δὲ μαμαδῶρους κἀλύφει
τοὺς κημῶς ποιοδῶτας, ἐαυτὸ μὴ
κωλύσει, κἀταλεύσει οἰοδῶται
τοὺτους ὄλλω τῶν πόλι κημῶς
δραῖν, ὅ,τι αὐτὸ ἐπὶ τῶν τῶν ἀδι-
κημῶτων ἐξέστασαν τοὺς κημῶς
παρακλήσει.

Exhortans autem magi-
stratus ad sumendas pœnas
de his qui delinquerent, di-
cebat eos, qui maleficos
prohibere possent, nec face-
rent, lapidandos esse: Sen-
tiens illos de vniuerso po-
pulo pessime mereri, quod
ad scelereum licentiam inui-
tarent improbos.

Δημοσθένης εἶπεν, Οὐδὲν εἶναι
ὄφελος πόλεως, ἢ πρὸς μὴ νεδρα
ἐπὶ τοὺς ἀδικημῶτας ἔχει.

Demo-

Demosthenes dicebat,
Nullum esse usum ciuitatis,
quæ non habet netuos ad-
uersus delinquentes.

Χρυσόστομος ἔφη. Τὸς πολλὰ
παιδιόνας ἔμὴ κολαζομένων,
φοβεῖσθαι καὶ δεδοικέναι ἀφάλλειν.
αὐξήσονται γὰρ αὐτοῖς τὰ τῆς
πρωτοίας ἀγὰρ τὸ μακροθυμίας
ἔθεος.

† Chrysofomus dixit: Il-
los qui sæpe peccant, nec
puniuntur, metuere sibi &
vereri debere: Augeri enim
ipsis supplicia per supplicii
tarditatem & longanimita-
tem diuinam.

Τὸ δικὸν δίδουαι μάλιστα καὶ
καὶ ἀπειθαρχή ἐστὶ πονηρίας. σω-
φρονίζεσθαι καὶ δικαιοτέρως ποιεῖν,
καὶ ἰατρικὴ γίνεται πονηρίας ἢ
δίκη, ἔφη Πλάτων ὁ δῖος.

† Maximi criminis pœnam
dare, a malitia liberari est.
Facit enim modestiores iu-
stioresque homines ipsa
pœna, & improbitatis medi-
cina fit: dixit diuinus ille
Plato.

Ὁ αὐτὸς εἶπεν. Ἐκείνῳ γὰρ
δήπερ ἔδεις ἔτε θεῶν, ἔτ' ἀν-
θρώπων τοῦ μᾶλλον λέγειν, ὡς ἔτ' αὐ-
τὸν ἀδικεῖν καὶ δότεον δικῶν.

Idem dixit: Hoc nullus
vel deorum vel hominum
dicere aufit, illum qui iniu-

riam fecerit, pœnam luere
non oportere.

Ὁ αὐτὸς ἔλεγει. Ὅσοι τοὺς
ἀδικεῖν κολάζουσιν, ἔτι τοὺς
ἀδικεῖν ἀδικεῖσθαι κωλύουσιν.

Idem dicebat: Qui puni-
unt iniustos, si reliquis ini-
uriam fieri prohibent.

Ὁ αὐτὸς εἶπεν. πάντας σὺ φρο-
νας ἀνθρώπους, τὸ ἀδικεῖν τοῦ
ἀδικεῖσθαι, ἔτ' ἢ τὸ μὴ δίδουαι δικῶν
ἔτ' δίδουαι, κρείων ἢ γένοιτο.

Idem dicebat, Omnes sa-
pientes existimare, iniuriã
facere, quam pati, & pœnas
dare, quam non dare, dete-
rius esse.

† Σιωπῶντα ἔστω τὰ λόγια ἔ-
τ' ἰστίου τοῦ φιλοσοφου. Ὅστις
πολλὴν χρόνον ἀδικῶν ἀνέλα-
σθαι ἔμελλε, τότε δὲ ἐκείνου
ἔτ' ἀποχρήσασθαι.

† Congruit cum hoc dicto
& illud Iustini Philosophi:
Qui diu iniuste agens, non
punitur, hic omnium infe-
licissimus habendus est.

Τὸς σοὶ οἶδ' ἔφη Δημοσθέ-
νης] ἔμὴ πολλαὶ καὶ γίνεσθαι,
τὸ μὴ κολάζεσθαι τοὺς ἐξαμαρ-
τάνοντας αἰτιοῦν;

Quis ignorat (inquit De-
mosthenes) quod multa
mala fiant, impunitatem in
causa esse?

Αριστοτέλης εἶπε, Τῶν μὲν ἀξιολόγων ἀμαρτημάτων μετρίως καὶ ἄνευ κολάσεως εἶναι.

Aristoteles dicebat, Magnis delictis magnas etiam poenas statutas esse.

Πλάτων ἔφησε, θεῶν αἰὲν ἕως πᾶσι δίκην ἔσται ἀποπέμπων τῶν θεῶν νόμων ἡμῶν.

Plato dicebat, Deum semper comitari iustitiam, punientem eos qui legem Dei violant.

Ἡ ἐξὸς δίκη ἀργυρῶν ἐστὶ τῆς ἑσπερίας πονηρίας, καὶ κατὰ πόδας ἐπιξιῶσαι ἔφη Νικηφόρος.

Diuina vindicta non dormit, sed euestigio sequitur impiorum scelera: dixit Nicephorus.

Ἐκείνος [ἔλεγε Δημόσθενος] ἕτως, ὡς περὶ ἡν ἀξίως, κακῶς κακῶς ἀπώλεθ'· εἰ ἴδης ἄλλως ἐπεβόλευσε, ταῦτα παθῶν αὐτὸς.

Ille (dixit Demosthenes) sicuti merebatur, malus male perit: suis ipse infidiis, quas in alios struxerat, oppressus.

Ὁ αὐτὸς εἶπε· Τὸς πονηροτάτους, καὶ τοὺς ἐξαρτίστους ὀνομαζομένους, αὐτὸς ποινὴν καὶ συμφορὰν παθούσιν.

Idem dicebat: Improbissimos, & quos deploratos

nominant poenæ & calamitates erudiunt.

Τὰ ἀδικήματα, ἕως μὲν αὐτῶν ἄκεραι, παρὰ τοῖς περὶ αὐτῶν ἐστὶν ἐπιδοῦν ἢ κείσθαι γήρηται, παρὰ τοῖς μὴ δικαίως ἐπιξιῶσιν, ἔφη Λυκούργος.

Scelera donec non deferuntur in iudicium seu accusantur, hærent in auditoribus. Cum vero accusata sunt, hærent in illis, qui poenas exsecuti non sunt, hoc est, in iudiciis ignavis vel αἰσθησάμενοι: dixit Lycurgus.

Πλούταρχος λέγει ἕως, ὅταν τοῖς πονηροῖς ἐν χρόνῳ καὶ κολάσεως τῆς δίκης ἐπιβῆται, σὺν αὐτῶν πᾶσι τοῖς κακοῖς ἐπιβῆται ἀμαρτημάτων διδοῦναι ἢ μετρίως, ἀλλ' ἢ μὲν τὸ σὺν τοῖς πονηροῖς καὶ ἀφαιρῆναι.

Plutarchus dicere solebat, Deum mora aliqua interposita, sceleratis hominibus poenas infligere, non quod vereatur, ne accelerando supplicio erret, aut committat aliquid, quod postea possit poenitere: sed ut in puniendis aliorum peccatis, sententiam & vehementiam nobis hoc suo exemplo eximat, & ad longanimitatem nos inuitet.

Πλάτων

Πλάτων τῷ βακτηρίῳ ἀνα-
τὴν ἀμφοῖς τῷ περὶ ἀμαρτηγῆ-
π, πολὺ ἐστὶ χρέον, ὡς αὐτὸς
ἔφη, τὸ θυμὸν κηλάζων.

Cum Plato sublato ba-
culo plagam puero, qui de-
liquerat, intentasset, diu
tacitus stetit, iram (ut ipse
dicebat) puniens.

Ἀρχὺς οἰκιστῶν Ἰνὰ τὸν ἡμι-
μείλειον ἐν ἀρχῇ καὶ ἀπαξιῶν κα-
ταμαθῶν, εἶπα ἐαυτῷ συναυδα-
νόμοτος ἐμπαιγέσθων ἔχοντες καὶ
τῶν ἀχύντων αὐτοῦς, ἔδδεν
ἐποίησεν, ἀλλ' ἢ τὸ ἔτον ἀπιῶν.
εὐτυχεῖτε εἶπεν, ὅτι ὀρχίζομαι
ὑμῖν. Ταῦτα αὖ παρὰ εἰς μετὰ
σαφηνίξει, ἔδδεν μίτρα εἶναι, ὅτι
καὶ τῶν ἀπὸ τῶν ἀπὸ τῶν ὄν.

Archyta ruri deprehen-
sa feruorum suorum negli-
gentia ac ordinis confusio-
ne, cum sentiret se vehe-
mentius contra eos com-
motum esse, nihil legit, nisi
quod discedens dixit, Bo-
na vestra fortuna sit, seu
in commodum vestrum
cedit, quod iratus sum
vobis. Hæc exempla o-
stendunt, Nihil esse ma-
gnum, quod non idem sit
placidum.

Σίλων ἐκείνῳ, εἶπεν, ἀεὶ τα-
τῷ πόλιν οἰκεῖσθαι, ἐν ἧς τοὺς
ἀρχαίους ἀνδρας συμβαίνει ἡ-

μῶς καὶ τὸ ἐναντιον, ἐν ἧς τὸς
κακὰς ἀμύνασθαι.

Solon illam ciuitatem
optime incolæ dixit, in qua
viros bonos honoribus af-
fici: contra autem, impro-
bos puniri, mos sit.

Θεόφραστος ἐρωτηθεὶς, πῶς
συνέχευε τὸν τῶν ἀφροσύνας ἔχον,
ἔφη, εὐεργεσία, καὶ ἡμῶν, καὶ ἡ-
μοσεῖα.

Theophrastus interroga-
tus, quidnam vitam huma-
nam conferuaret, dixit: Be-
neficientia, honor & pœna.

Ὁρθῶς τε καὶ εὐσεβῶς Χρυσό-
στομος ἔλεγεν. Οὐτε πᾶν ἄνθρωπος ἐ-
λευθερῶν ἀπὸ τῆς δικῆς ὁ θεός, ἵνα
μὴ ἀπὸ τῆς τῶν ἀδικημάτων, καὶ
ἀπειθείας τῶν κρείων, ὡς πάν-
των ἐλευθερῶν διδόντων λόγον ἔτε
πᾶν ἄνθρωπος ἀφίησι ἀπὸ τῆς ἀπει-
θείας, ἵνα μὴ πάλιν ἀπειθήσῃται
εἶναι αὐτὸν πᾶν τοιοῦτος.

Recte & pie Chryso-
stomus dixit: Deus in hoc mun-
do neque ab omnibus pœnas
sumit, ne desperes resurre-
ctionem & animum de fu-
turo iudicio respondeas,
tanquam omnibus hic in
præsentia rationem red-
dentibus: neque omnes im-
pune finit abire, ne rursus
omnia citra prouidentiam
euenire putes.

Ὁ αὐτὸς εἶπεν ὅτι ἐπιλοῦν τῶν

καὶ δὲ θήνην, ἔκαστος δὲ κύνων,
ἢ τῆ' ἐκείθεν βασιλῶα παραπι-
φθῆνην, ἢ νῆκε κείσεως κείσεως,
ἀλλ' οὐ κείσεως.

Idem dixit: Quam meli^o
est nunc castigari & perpur-
gari, quam in illum crucia-
tum venire, cum iudicii, &
non purgationis, tempus
erit.

Πυρρὸς ὁ βασιλεὺς ὀδυνῶν
ὀνίτυχε κινὶ φεγροδὶ τῶμα
πεφονδύμερον, καὶ πυρρὸς
τρίτῳ ἡμέραν ἐκείνω ἀσιτον
παραμύειν καὶ μὴ δόλιπῶεϊν,
τὸν μὲν νεκρὸν ἐκείλωσε θάψαι,
τὸ δὲ κινῶ μισθ' ἑαυτῷ ἡμιζῶν
ἐπιμελεσόμενος. ὀλίγως δὲ ὑπε-
ρῶν ἡμέρας ἐξέτασις τῶ τῶν
σραπῶτων, ἔκαστος δὲ, κεί-
μερον τῷ βασιλῆως, καὶ παρῆν ὁ
κύνων ἡσυγίαν ἔχων. ἐπεὶ δὲ τοὺς
φονέας τοῦ δεσπότου περιόντας
εἶδεν, ἐξείδραμνεν μὲν φωνῆς καὶ
θυμῶ εἰς αὐτοὺς ἔκαστος ἀκλει-
ποιδάκις μεταστροφόμενος εἰς
τὸ Πυρρὸν ἄσε μὴ μόνον ἐκείνω
δὲ ὑποψίας, ἀλλὰ καὶ πᾶσι τοῖς
παρῶσι τὸς ἀθρῶπες ἡλιάδ.
διὸ συληφθέντες εὐθύς καὶ ἀνα-
κρινόμενοι, μικρῶν βιῶν τεκμη-
κείων ἐξῶθεν ἐσσηλυομένων,
ὀμολογήσαντες τὸ φόνον, ὀλο-
λάσθησαν. Ταῦτα δὲ καὶ τὸν
Ἡσιόδου κινῶα τοῦ σφῶδ' ὄρα-
σσηλέησσι, τοὺς φονέας ἐξε-
λέξαντες, ὑφ' αὐτῶν ὁ Ἡσιόδος
ἀπέτασε.

Pyrrhus rex iter faciens,
canem reperit, corpus ho-
minis interfecti feruantem,
cumque cognouisset eum
tertium iam diem impastū
manere, nec a cadauere di-
uelli, iussit extinctum sepe-
liri, & canem secum addu-
cendum curauit. Paucis post
diebus, militum delectus est
habitus, omnesque seden-
tem regem præteribant.
Aderat & canis quietus in-
terim, donec domini inter-
fectores prætereuntes con-
spicatus est. In hos protinus
iratus, cum clamore irruit,
ac sepius allatrauit, subinde
respectans Pyrrhum, adeo,
vt non solum ipsi Pyrrho,
sed & omnibus qui aderāt,
suspicio nasceretur. Proinde
cum & aliæ nonnullæ con-
iecturæ, ita vt fit, aliunde
accederent, duo compre-
hensi sunt, & facinus con-
fessi, supplicio sunt affecti.
Idem fecisse dicunt Hesiōdi
illius facientis canem, qui
interfectores domini sui
prodiderit, a quibus Hesiō-
dus erat interfectus.

Γράφει δὲ ὁ Πλάτωνος τὸν
πατέρα ἑαυτῷ Ἀθηνοσι γολά-
ζοντα ἐγνωκένα. παραφύεις
γὰρ ἀθρῶπῶ εἰς τὸν νεῶν τοῦ
Ἀσκληπιῶ, τὰ εὐόρηκα τῶ δόρυ-
ρῶν ἔχουσῶν ἔλαβεν ἀναθη-
μοίτων,

μιστων, κη λεληθεναι νομιζων,
 ιπαξεηληεν. ο δ' Φρεγος κυων,
 ονομα Κωππαρεος, επει μηδ εις
 υλακλενπι των νεωκωρων ιπαη-
 κρουεν αυτω, φουρηνται τ' ερε-
 συλον, επεδωκε. & παρωτον μμ
 βαλλοδμω ληθις οση απεση.
 γμορμης δε ημερας ερξυς ου
 αρωτων, αλλ' αυ' οφθαλμοσ
 παραφυλαπτων, ειπετο, κη προ-
 φω παρωακλονος, οση ελαφεν,
 αναπαυοιδηρου δε παρενυκτιε-
 ρουε, κη βαδιζοντος, παλιν επη-
 κρουοθει ανασαι. ους δ' απαι-
 πτωσ οδδιπορεκς εσταμεν, οικει-
 να δ' εφυλακται κη αρωσκεετο.
 ουπι δε οι διακοντες πωητα-
 νομμοι παρω τ' απαντωντων,
 αμα κη το χρωμα φραζοντων
 κη μεγαδ' ε κωος παρωθυ-
 μετερον εχεησαντο τη διαξει,
 κη κηπιδοντες τον αυρω-
 πον, αυηζαρον δακρυμυμωνος.
 ο δε κυων ανασρεψας αρωη-
 γειτο γαυρω κη αρωχαρης,
 οιον εαυδ' ποιεμμω αρσαν κη
 ηρεμα τον ερεσυλον. εψη-
 φισαυθ δε σιτον αυτω δημη-
 σια μερεειδαμ, κη παρεχου-
 αδαμ τοις ιερεσιν εισαι τιω
 επιμειλαιω.

X Scribit autem Plutarch^o,
 patrem suum, cum Athenis
 bonis literis operam daret,
 hoc comperisse. Quidam
 irrupit in Æsculapii tem-
 plum, sublatis aureis & ar-
 genteis aliquot monumen-
 tis, clam & ignotus, ut puta-

bat, aufugit At canis tem-
 pli custos, cui nomen Cap-
 parus, cum videret neminē
 ædituorum sua voce com-
 moueri, fugientem sacri-
 legum est intecutus. Ac pri-
 mum quidem saxis petitus,
 haud tamen discedebat.
 Exorto vero die non acce-
 debat propius, sed procul
 oculis obseruās sectabatur,
 nec cibum obiectum capie-
 bat. Rursum iuxta dormi-
 entem cubabat & ipse, &
 abeuntē ad cōsimilem mo-
 dum insequēbatur. Quod
 si qui viatores fuissent ob-
 uii, iis cauda abblādiebatur,
 in illum vnum latrabat &
 sæuiebat. Hæc cum ab aliis
 alii didicissent, simulque &
 canis figurā cognouissent,
 sacrilegum apprehēderunt,
 & ad supplicium duxerunt,
 cane præcedente hilari iam
 ac gestiente, quod maleficiū
 esset venatus, Vnde eicani
 de publico pastus decretus
 est: eiusque rei cura sacer-
 dotibus mandata. Hæc ex-
 empla testantur, homicidas,
 sacrilegos, & similes homi-
 nes sceleratos mirabili mo-
 do diuinitus ad pœnam
 rapi.

^o Εν επίσημοι μέγα, έφη Αν-
 ποδένης, τ' κηκώς άρων τω θ' ενοίς
 αυ' αρωμειείδαμ κηκωίς.

✠ Vnum scio, & illud quidem magnum, (dixit Aristhenes) malefacta malefactori grauissimis compensatum iri malis.

Δημοσθένης εἶπε δικῶνον εἶναι, ἢ ἀκασίαν ἡμῶν εἰς ἀπώτα, ἢ ἢ ἀκασίαν ἡμῶν.

Demosthenes dixit: Iustum esse, vt delictorum nō voluntariorum minor poena sanciat, quam voluntariorum.

Φάλαρις Ἀκρογανῆων τύραννος, δῶτό μοι καὶ ἀπαθῆς ὑπάρχειν, ξένους καὶ παροδῶν μὲν τὰ βασιλείᾳ ἐστὺν καὶ ἐπὶ βλάτῃ τῶν ἀποφύλων. Περικλῆος ὁ τῆ τέχνη χαλκουργὸς καὶ ἀποδοῦσας δαίμωνι, ἐδόκει τῷ βασιλεῖ δῶρον, ἵνα τὸ ξένους εἰς αὐτῶν βασιλείᾳ, καὶ ἀποδοῦσας μνησθῆναι ἢ δαίμωνι ἀντιδίδου τῷ φυσικῷ παρόμοιον. Φάλαρις δὲ τότε μόνον ἡρόδοτος δικηγόρος, αὐτὸν τὸν τεχνίτην ἀποδοῦσας ἐνέβαλεν.

✠ Phalaris tyrannus Agrigentinarum, cum vir perquam crudelis ac immitis esset, admirandis & nouis tormentis homines cruciabat & torquebat. Quod ani maduertens Perillus faber ætarius, iuuenecam fabricatam a se dono dedit regi, vt hospites in ipsam coniectos

viuentes exureret: edebatur autem iuueneca mugitum naturali consimilem. At Phalaris eo solum tempore iustus, ipsum artificem primum in eam iniicit.

Οὕτω καὶ ἐν Ἀθήνῃ, τῆ τῆς Συκκίλιας πόλει, ἐκλήθη τὸς ὠμὸς τύραννος Αἰμίλιος Κενσορίνος, οὗτος τῶν κτηνοπορευθασανιστήρια καὶ ἀποδοῦσας ἐδωκεν εἰς δὲ τὸς Ἀρῆνη Πάτερкулῶς δημογρηγῆσαι ἵππων χαλκῶν τὰ ἀποδοῦσας δῶρον ἐδόκει, ἵνα εὐαίη αὐτῶς. ὁ ὅτε ἀποδοῦσας νομίσας ἀποδοῦσας, τὸν χαλκῶν ἀποδοῦσας ἐδόκει, ὡς αὐτῶν ἐπινοήσε βασιλείᾳ ἀποδοῦσας, αὐτὸς τῶν ἀποδοῦσας. Βεβαίῳ δὲ τῶν τῶν ἀποδοῦσας εἰς τὸς ἀποδοῦσας. Οἱ αὐτῶν καὶ τῶν ἀποδοῦσας. Ἡ ὅτε καὶ ἐκλήθη τῶν ἀποδοῦσας κτηνοπορευθασανιστήρια.

✠ Sic & in Syclia vrbe Ægesta sæuus quidam fuit tyrannus, Æmilius Cenforinus, donis eos afficiēs, qui noua tormenta inuenient. Erat autem quidam Aruntius Paterculus, qui equum ex ære fabricatum tyranno dono dedit, vt in eum coniecisset cruciandos. Tyrannus igitur tunc deniq; ad æquitatis cognitionē conuersus, ipsum tormētī auctorem in equū intrusit, vt quos alii parau-

parauerat cruciatus, ipse pri-
mus expeiretur. Hæc duo
exempla comprobât versus:
Ipse sibi nocet is, alium qui

ladere querit.

Consultum male, consultori
pestimares est.

Nulla enim pœna iustior
est, quam necis artifices arte
perire sua.

LOCUS LXXIII.

DE ΦΙΛΑΥΤΙΑ, A
MORE SVI.

⊖ Ἄλλης ἐρωτηθεὶς τί δύσκολοι
λον; ἔφη, τὸ ἑαυτὸν γνώ-
ναι· ἢ ἢ εὐκολοι; τὸ ἄλλω ἕπο-
θεῖσθαι.

⊗ Thales interrogat⁹, quid
esset difficile? Seipsum, nos-
se: Quid facile? Alterum,
ait, admonere.

Χίλων ἐρωτηθεὶς, τί χαλεπώ-
τατον; τὸ γνώσκειν ἑαυτὸν, ἔφη.
πολλὰ γὰρ ὑπὸ φιλαυτίας ἐκείτων
ἑαυτὰ παροισθῆναι.

⊗ Chilo interrogatus quid
esset difficilimum? Respon-
dit, Noscere seipsum. Sin-
gulos .n. ex cæco sui amore
sibi ipsis multa tribuere.

Φρογίμως Πλάτων ἔφη, ὅτε
καταγέλασται μὲν ἄντων, ἐπιτρέ-
φειν ἔφ' ἑαυτοῖς, καὶ σκοπεῖν δεῖ,
μὴ καὶ αὐτοὶ θεῖς αὐτοῖς ἐσμεν
ἐνοχοί. πολλὰ γὰρ τὸ φιλαυτων

ἐπικρύπτει καὶ ἀεὶ βάλλει περὶ
τὸ μῦθον καὶ καταγέλαστον.

⊗ Prudenter dixit Plato, Cū
volumus deridere alios, de-
cet in nosipfos nos conuere
tamus, consideremusque,
num & ipsi iisdem obnoxii
simus. Multa enim amor
sui cælat, & tegit, etiam in
his, qui maxime alios irri-
dent.

Σωκράτης ἔλεγχε, Οὐδένα
ἐπ' αὐτῷ τὸ κακὸν σωροῦν, ἐπέ-
ρου δὲ ἀχρημονεῖν ⊖, σαφῶς
ὁψείδ.

Socrates dicere solebat,
Neminem in seipso vitia
cernere, alterius vero dedes
cora videre aperte.

Ἀἴσωπος ἔφη, δύο πύρας ἐκα-
σον ἡμῶν ἐπιφέρειν· τὴν μὲν
ἑμαυτοῦ, τὴν δ' ὀπίσθην, ἢ εἰς
μὲν τὴν ἑμαυτοῦ διπληθῆναι
⊖, ἢ ἄλλων ἀμφοτέρωθεν, εἰς ἣ
τὴν ὀπίσθην πρὸς ἑαυτῶν.

⊗ Ætæopus dixit, singulos
mortales binas habere man-
ticas, alteram ante pectus,
alteram a scapulis tergoque
propendentem. Sed in prio-
rem, inquit, aliena vitia im-
mittimus, in posteriorem
nostra. Hinc illud Catulli,
sed non videmus manticeæ,
quod in tergo est.

Πάντων μίγρον κακὸν [αἰς

Πλάτων ἔλεγε] ἀνθρώποις ἔτις πολλοῖς ἐμφυτον ἐν τῆς ψυχῆς ἐπι. Ἐπο δὲ ἐστὶν ὁ λέγεισιν, ὡς φίλος αὐτῷ πῶς ἀσθραπὸ Φύσιν ἐστὶν. τὸ ἢ ἀληθεύει με πᾶν. Ἰων ἀρρωστημάτων αἰῶν ἐκείνων γίνονται ἐκείνους. τυφλεται γὰρ αἰεὶ ὁ φιλέμενον ὁ φίλων.

¶ *Omnia malorum (ut Plato dixit) summum plenisque hominibus a natura in fitu est. Id vero est, quod omnes sunt nimium sui amantes & sibi placentes. Sed reuera hic morbus fons est omnium errorum & delictorum in vita. Quia amor est cœcus, & facile decipitur circa rem amatam.*

Δημοσθένης ἔλεγε· ῥᾶπον εἶναι ἀπάντων, ἐαυτῷ ἑξαπαλᾶν. ὁ γὰρ ἐκλεταί, τοῦδ' ἐκείνος καὶ οἰεταί. Ἐἰ ἢ πρὸς ἀγοραῖα πικρὰ κίς ἐχέτω πέφυκε.

Demosthenes dixit: Facillimum esse omnium, se ipsum decipere: quod enim quisque cupit, id etiam animum inducit, & sibi persuadet. Res autem ipse frequenter non ita se habent.

Μάλιστα ἐκείνος αὐτὸς αὐτῷ φίλος, ἐφ' ἡ Αἰσθητέλης.

¶ *Unusquisque sibi potissimum amicus est: dixit Aristoteles.*

Σωκράτης ἔλεγε· εἰ τις ἐν θεάτῳ ὑποκρυπτοὶ ἀνίσταται ἔως συντομέως, οἰκίους μέγας ἀνίσταται. ὁμοίους εἰ πῶς χαλκιστοῦς, ἔως ὑφ' αὐτοῦ, ἢ ἔως αἰκίους κατὰ γὰρ. εἰ δὲ πῶς φρονίμους ἢ δικαίους, πᾶν ἔως ἀνίσταται. ἐστὶ δὲ ἐν βίῳ ἐλαττοὶ μέγιστα, ὁ αἰσθητοῦς ὄντως τὴν πολλὰς οἰκίους φρονίμους εἶναι.

¶ *Socrates dicebat: Si quis in theatro coriarios surgere iuberet, eos solum surrecturos: similiter si fabros ararios, textores, aut alios generatim. Si vero prudentes aut iustos, hic omnes exsurrecturos fore. Est autem hoc in primis in vita damnosum, quod cum maxima hominum pars stulta sit, sapere tamen sibi videatur.*

Τὰ πολλὰ, ὡς ἐφ' ἡ Αἰσθητέλης. Ἐἰ ἢ ἰσο ἡμῶσιν οἱ ἐχόντες, καὶ οἱ ἐκλεταί λαβεῖν. τὰ γὰρ οἰκίους καὶ ἀδιδάκτων, ἐκείνους φρονίμους πικρὰ ἀξία.

Plerumque, ut dixit Aristoteles, non æquo æstimat pretio, illi qui habent, & qui accipere cupiūt. Sua enim & quæ dant, singulis magno pretio digna videntur.

LOCUS LXXIII.
DE AVLA.

Ὁμοίους

Ο Ρόιτης ὁ βασιλεὺς Ἀρξί-
ξέρξου χαμθός, ἀπει-
θευμένων δι' ὄργην, καὶ καται-
γρωθεὶς, ἔφη, κατὰ πᾶσι τοῖν
δουλοῦσιν δακτυλοὶ νῦν μὲν
μυριάδας, νῦν δὲ μονάδα π-
θύναι δύνανται, τὸ αὐτὸ καὶ τὰς
τῶν βασιλείων φίλους, νῦν μὲν
τὸ πᾶν δυνάσκει, νῦν δὲ τέ-
λασσον.

Χ Orontes, Artaxerxis regis
gener, cum ab irato rege
reiectus & condemnatus
esset, Quemadmodum, in-
quit, supputatorum digiti
nunc infinitum numerum,
nunc vnum tantū possunt
ponere, sic & regum amici
nunc quiduis pollent, nunc
quam minimum.

Οἱ μὲν Σφοδρῶς πυρέπιοιες,
πῶ ὄρεξιν καὶ πῶ ῥώμην, οἱ δὲ
ἐν τοῖς βασιλείοις παρρησιόοντες,
ἢ νῦν καὶ πᾶ ἤδη πεφύκωσι Δι-
φθέρειος, εἰ μὴ ὁ Γνάθι σεου-
πὸν, συχνῶς ἰαυτοῖς ἐπιλέβουσι,
ἔφη Σακερτίης.

Χ Qui valde febricitant,
appetitum & robur amit-
tunt: qui vero Principum
aulas inhabitant, mentem
& bonos mores perdere so-
lent, nisi frequenter hoc
dictum, Nosce teipsum, ani-
mo repetant: dixit Socra-
tes.

Ἐρωτηθείς τις, ἵνα τὸ πᾶν εἰς

κακίαν γῆρας, σατανῶτερον ἐν
ταῖς αὐλαῖς περὶ ἡμᾶς, ἤλθεν,
ἀδικοῦ μέρους ἔφη, καὶ πᾶσι τοῖς
δουλοῦσιν.

Χ Quidam interrogatus,
qua ratione senectutem,
rem rarissimam in aula,
consecutus esset, respondit,
iniurias accipiendo, & insu-
per gratias agendo.

Ἀντιθένης ἐρωτηθείς, πῶς
αὐτὸς πᾶσι τοῖς ἀδικοῖς αὐτῶν, εἶπε κα-
τὰ πᾶσι, μήτε λιανὸν γῆρας,
ἵνα μὴ κακῶς, μήτε πόρρω, ἵνα
μὴ βίωσῃς.

Χ Antisthenes interroga-
tus, quomodo ad aulam
accedendum sit: Respondit,
ut ad ignem: neque nimis
prope, ne vitaris: neque lon-
gius, ne frigeas.

Σόλων ἔλεγε, τὰς παρὰ τοῖς
βασιλεῦσι ἔρχουσι δυναμίδας,
παρρησιόοις εἶναι ταῖς ψή-
φοις ταῖς ἐπὶ τῶν λογισμῶν. καὶ
ἴδ' ἐκείνων ἐκείνων, ποτὲ μὲν
πολεῖα σημαίνειν, ποτὲ ἢ ἥτις.
καὶ τῶν τῶν ἀρχόντων ποτὲ μὲν
ἐκείνων μέγαν ἄγαν ἐλαμῶσαν,
ὅτε ἢ ἀπὸν.

Solon eos, qui apud reges
& principes auctoritate va-
lerent, calculis, quibus in
componendis rationibus
utimur, similes esse dicebat.
Ut enim illi interdum ma-
iorem numerum, interdum

minorem significant: ita & Principes, horum quemque, prout libitum fuerit, aliquando illustrem & clarum, aliquando obscurum facere & ignobilem.

αν οὐχ ἔτοιμον, εἰδ' εἰς ὑπόνοιαν ὀχρεῖς.

Qui ad malum committendum paratus non est, is ne ad mali quidem suspicionem facilis est.

Locus LXXV.

DE SVSPICIONE
SVSPICACE.

Αἰχίνης εἶπεν· ἔτσι χρεῖται καὶ πρὸς τὸ εἶναι τοῦ σώφρονος ἀνδρὸς, ὡς μὴ ἐπιδὲς χεῖρ' ὀξείαν ἀγίας πανηγῶς.

† Aeschines dixit, Vitam viri probi adeo puram esse debere, vt in eam nullius flagitii cadat suspicio.

Βραχὺν, ὡς ἔφη Ναζιανζένος, πρὸς ὑπόνοιαν κακῶν, τὸ πρὸς κακίαν δυσκίνητον.

† Tardus est (vt Nazianzenus dixit) ad mali suspensionem, qui ad malum ægre impellitur.

Ὁ αὐτὸς εἶπεν· ἀφύλακτον ἢ ἀπλότην, καὶ ἥκιστα κακίαν ὑφορεῖται τὸ κακίας ἐλπίσσειν.

Idem dixit: Incauta est simplicitas, minimeq; mali quicquam suspicatur, is qui a malo liber est.

Ὁ αὐτὸς ἔφη· τὸ εἰς κακί-

τὸ κακίας ἐλπίσσειν, καὶ ὑφορεῖται κακίαν ἀγρότερον· ἔφη Χρυσόστομος.

† Qui a malo liber est, is etiam ad malum suspicandum tardior: dixit Chrysostomus.

Ὁ αὐτὸς ἔλεγε· ἥκιστα κακίαν ὑφορεῖται, ὁ κακίαν ἐλπίσσειν.

Idem dicebat: Minime aliquid mali suspicatur is, qui a vitiis vacuus atque integer est.

Χρηστὸν πρὸς ἀνδρὸς μηδὲν ὑπονοεῖ κακίαν· ἔφη Επικλήτους.

De viro bono nihil suspicaris mali: dixit Epictetus.

Αριστοτέλης εἶπεν, Ἐπὶ τὸ χεῖρον ὑπολαμβάνειν ἀπαντα, κακῶς ἔδειται εἶναι.

† Aristoteles dixit, Malitiosi animi esse, omnia in deteriolem partem interpretari.

Ἰσοκράτης ἔλεγε, τοὺς πολλοὺς πῶν μὲν ἀλήθειαν ἀγνοεῖν,

εἶν, ὡς δὲ τὴν δόξαν δόξαι
ὀλίγην.

✕ Isocrates dicebat, Vulgus
ex veritate pauca, ex opini-
one vero multa estimare.

Locus LXXVI.

DE PHILOSO-
PHIA.

AΝτιθένης ἐρωτηθεὶς ἂν
αὐτὸν περὶ γέροντι ἐν φι-
λοσοφίᾳ, ἔφη, Τὸ δὴ μάταιον
ἰαυτῶν ὀμιλεῖν. πεπενηδὸν μένος
αὐτῶν, καὶ αὐτῶν μόνον ἐστίν, ὅμως
σὺν ἀφαιρέσει τῆς ἐρημίας
κέρου, ἀλλὰ πολλὰ καὶ ἀλογί-
ζομεν ὡς ἰαυτῶν, ὡς ἐν
ἰαυτῶν ἀφαιρέσει. ὅτις ἀρχαί-
μαίους ἢ ἐπαχρησάτη ἄμα καὶ
ἄχρηστος ἢ ἐρημία ἐστίν.

✕ Antisthenes interrogat⁹,
quid emolumentum cepisset
ex Philosophia, Vt mecum,
inquit, loqui siue vivere pos-
sim. Doctus vir etiam si soli⁹
sit, non sentit tædium soli-
tudinis, sed multa præclara
suum cū animo versans quasi
secum loquitur: indoctis
autem molestissima est soli-
tudo, atque etiam inutilis.

Ἀριστέλης ἐρωτηθεὶς, ἂν ποῖ
αὐτὸν περὶ γέροντι ἐν φιλοσο-
φίᾳ, ἔφη, Τὸ ἀνεπιτάκτως ποι-
εῖν, εἰ πινὲς ἀφαιρέσει τὸ νόμων
φύλον ποιῶσιν. Ἀρχαίμαχοι
μὲν τῆς κλοπῆς ἀπέχονται, ὅτι οἱ

νόμοι ἀπὸ ἀφαιρέσει φιλο-
σοφῶν ἀπέχονται, ὅτι καὶ
αὐτὸ ἀφαιρέσει, καὶ ἄλλοι ἐξέσει νη-
παινεῖ.

✕ Aristoteles percontanti,
quid lucri cepisset ex Phi-
losophia, Vt ea, inquit, nul-
lo imperante faciam, quæ
vulgus facit metu legum.
Idiota a furto abstinet, quia
lex minatur poenam: Phi-
losophus abstinet, quia per
se turpe est, etiam si liceat
impune.

Ὁ νεώτερος Διονύσιος ἐκ-
πεπὴν τῆς γῆρας ὡς μὲν τὸν
εἰπόντα, Τίσι Πλάτων καὶ φιλο-
σοφία ἀφέλησε; Τὸ ἠλικιωτήν,
ἔφη, τῆς μετὰ τὸν βίον βίον
καταμῆν. Οὐ μὲν γὰρ αὐτῶν
ἰαυτῶν, ὡς ἀλλοιοποιῶσιν, ἀλλ'
ἐν Κορίνθῳ διδασκαλεῖον αὐτῶν,
καὶ νεανίσκους ἐπέδιδασκε.

✕ Rex Dionysius iunior,
postquam regno fuit expul-
sus, cuidam dicenti, Quid
tibi Plato & Philosophia
profuit? Vt tantam, inquit,
fortunæ mutationem facile
feram. Neque enim sibi
mortem conseruit, quod alii
solent, sed Corinthi ludum
literarium aperuit, & ado-
lescensulos instituit.

Φίλιππος ἐκέλευσεν ἕν
Ἀλέξανδρον Ἀριστέλην ὡς ἐ-
χρὴν καὶ φιλοσοφῆν, ὅπως, ἔφη,

μη πολλαὶ θιγαῦτα πρὸς τῆς, ἐφ'
οἷς ἐγὼ πεπενημένοι μετὰ μέ-
λοισι εἰσέρχων ὁ ἐνδοξὸς ἀρχων,
ἕδνα τῆς φιλοσοφίας ἀπέχον
ἀρχὴν ἐπιτήδειον εἶναι. οὐδ' ἐ-
ἤρασε το ὀμολογῶν, πολλαὶ τῶν
μη δέοντων πεποιημένοι, ἀλλ' οὐ τὸ
μη αὐτὸν δίδυς οὐ νέων οὐ τοῖς
φιλοσοφικῆς παρὰ δούληται.

✠ Philippus hortabatur fi-
lium Alexandrum, vt au-
fultaret Aristoteli, cui tra-
ditus erat instituendus,
daretque operam Philoso-
phiæ: Ne, inquit, multa
committas, quæ me fecisse
nunc pœnitet. Perspexit
egregius princeps, neminẽ
Philosophiæ expertẽ regno
idoneum esse: nec puduit
fateri, se multa per errorem
fecisse perperam, quod a
teneris vnguiculis Philoso-
phiæ præceptis non fuisset
imbutus.

Διογένης ἐρωτηθεὶς τί αὐτῷ
πλεονέχονεν οἱ φιλοσοφία, ἔφη,
καὶ εἰ μηδὲν ἄλλο, τὸ γού-
σασθαι πάντων τύχην παρὰ στυ-
χάδα.

✠ Diogenes percontanti
quid lucri caperet ex Phi-
losophia, Si nihil, inquit,
aliud, certe hoc, quod ad
omnem fortunam paratus
sum.

Videlocum, De Eruditione,
& Doctrina.

Locus LXXVII.

DE REGNANDI,
RATIONE O-
ptima.

Φιλιππος ὁ Μακεδῶν, ἐπεὶ
νικήσων πύς Ἑλλῆνας
αὐτῷ συνεβέβηδον ἐνιοι φρε-
ραῖς τοῖς πόλες κατέχον, ἔφη,
μάλλον πολὺν χρόνον ἐθέλειν
χρηστὸς, ἢ δεσποτῆς ὀλίγον κα-
λεῖσθαι. ἢ γὰρ μὲν τῷ δεχθῆναι
δεσποταῖς κατετηγῆται, εἰς ἣν
ἢ φέρεται ἀπὸ πύδα.

✠ Philippus Macedo, cum
subactis Græcis, quidam ipsi
auctores essent, vt ciuitates
præsidis contineret, ne de-
ficerent, Malo, inquit, diu
bonus & commodus, quam
breui tempore dominus
appellari. Sentiens regnum
beneficiis teneri, vi metuq;
amitti.

Κάτων ἔλεγε, φείδεσθαι δέον
τῆς ἐξουσίας τῆς δυναστείας, ὅπως
αἰεὶ παραμυθῆται τὸ ἐξεῖναι.

✠ Cato dixit, Debere po-
tentes parce vti potestate,
vt semper ea vti possint.

Αριστοτέλης ἔφη, τὸν πολλοῖς
φοβερὸν ὄντα, πολλὰς φοβέσθαι.

✠ Aristoteles dicere solitus
est, Illum qui multis terrori
est, multos etiam metuere.
¶ Congruit hæc sententia
cum

cum illa Democriti : Ὅτι πάντες φοβῶνται, πάντας φοβέονται. Quem omnes metuunt, is & omnes metuit.

Αντίγονος ὁ τῆς Μακεδονίας βασιλεὺς, θωπεύωντων πάντων ὅτι γέροντος ἦν, ἐπίσης ἐξέητο καὶ πρὸς αὐτὸς πρὸς ἀγαθούς. Πρὸς τὸν μὲν γὰρ εἶπε, δυνάμει εἰδόμενος, νῦν ἢ δόξης καὶ δυνάμει νομίζων, τίς δὲ χεῖρα παρεπιδασμένη δόξῃ καὶ ἢ δυνάμει ἀποσώσῃται.

Antigonus rex Macedonum, cum omnes admirarentur, quod initio regni durior fuisset, senex factus placide & clementer gubernaret, Prius, inquit, mihi opus erat regno, nunc gloria & benevolentia. Sentiens partū regnum honesta opinione & benevolentia retineri.

Ἀλκαμένης πυθόμενος Ἰνδὸς ποῖς αὐτὸς ἔσειε βασιλείαν ἀποτηρήσει. Εἰ ἀσθενέωντος, ἔφη, τὸ κέρδος μὴ ποιοῖτο.

Alcámenes interrogatus, Quo pacto quis regnum optime seruare possit, Si lucrum, inquit, non magni fecerit.

Ἀλέξανδρος ἐρωτηθεὶς, ποῖος βασιλεὺς ἔσειε, ἔφη, Ὁ τῶν φίλων δωρεαῖς σιμῶν, τοὺς

δὲ ἐχθρῶν δὲ δωρεαῖς φίλων ποιούμενος.

Alexander interrogatus, quis esset optimus rex: Qui, inquit, amicos donis retinet, & inimicos beneficiis amicos facit.

Πάντα, φησὶ Δίων ὁ Ρωμαῖος, ὅσα θεὸς ἀγαθῶν καὶ φρονεῖν ἐπείθειν βούλει, καὶ λέγει καὶ ποιεῖ. οὕτω γὰρ αὐτὸν ποιεῖ δυνάστας αὐτοὺς, ἢ τοὺς ἐκ τῶν νόμων πτωχεύσας. ἴσως γὰρ τις μμεῖται τὰ κρείττω ὄρων ἐργάζονται, ἢ φιλάττω (ἀχρεῖων, ἀκέρων νόμοις καλοῦνται).

Omnia, inquit Dion Romanus, quæ vis tuos subditos & sentire & agere, ea tu & loquitur & facito. Sic enim eos rectius & facilius erudies, quam si secundū leges eos punires. Facilius enim quis optima imitatur, quæ videt opere fieri, quam pessima cauere, quæ audit legibus prohiberi.

Κλείταρχος ἔλεγε, Ἄρχων μὲν, ἐπιτηδὸς πρὸς εἶναι ἀγαθῶν ἢ, μεγαλόφρων.

Clitarchus dicebat, Si magistratum geris, sis mansuetus: si subditus, fortis & magnanimus.

Ἄρχε, ἔφη Σόλων, ἀσφόντων

μεγίστων ἀρχαῶν. ἀρχαῶν γὰρ με-
γίστων ἀρχῶν ἐπίσημη.

Imperium gere, dixit Sol-
lon, sed ubi imperium ferre
didiceris. Nam parere qui
didicit, imperandi etiam
peritus erit. ¶ Consentit
cum illo Aristotelis dicto:
Οὐκ ἔστιν εὖ ἀρχεῖν, καὶ δρχεῖν ἴσα.
Fieri non potest, ut bene
gerat imperium, qui non
tulerit imperium. ¶ Et Pla-
to in eandem sententiam
inquit: Ὁ μὴ δ' αὐλεύσας, εἰσὶ
αὐτὸν δ' αὐτοῦ ἡρώτος ἀξίος ἐπαύ-
νον. Qui non tenuit, fieri
non potest dominus laude
dignus.

Ἄριστος εἶδος ἐχθρὸς ἀνὰ τὸ θε-
μιστευτικόν, καὶ περὶ βουτῆς ἐκ
περιφροσύνης αὐτῶν. Βέλτ. φη-
σὶν ὅτι θεμιστευτικὸς ἐπὶ τῶν ὄρων
τῶν ἐχθρῶν ἀποτίπτεται; αὐτὸ γὰρ
δοκῆ, πάλιν αὐτῶν ἐπανιόντες
ληψόμεθα. Ἀντὶ τοῦ ἀρχαῶν τὰ
τὸ πόλεως διοικῶν, πλεῖον ἐπι-
μέλειαν εἶχε τῶν χροῦν ἢ σωτηρίας,
ἢ τῶν ἰδίων κατῶν. ἐν τῶν γὰρ
μικρῶν δεῖν ἅπαντα ἢ τῶν εἰς αὐ-
τῶν ἐλατῆρ ἵσταται.

Erat Aristidi similtas cū
Themistocle Huic cum de-
lectus esset collega ad per-
agendam legationem, Vis,
inquit, Themistocles, ut in
his montibus similtatem
deponamus? Nam si vides
bitur, reuerſi illam resume-

mus. Bonus ille vir publico
fungens munere, priuatos
affectus publicæ postha-
buit utilitati, Ex his enim
fere omnis humanæ vitæ
perniciēs nascitur.

Ξενοφάνης ὁ Κολοφώνιος ἔλε-
γε, τοῖς Τυρρῆνοισι οὐτὴν χαίρειν
δεῖξῃ ὡς ἡκίστα, ἢ ὡς ἥδιστα.

Xenophanes Colopho-
nius dicere solitus est, Cum
regibus aut quam minima,
aut quā dulcissima loquen-
dum esse. ¶ Alii narrat Ἄ-
ξωπον Soloni ad Cισφῶνα
eunti hanc admonitionem
subiecisse: Scias tibi cum re-
gibus, aut quā paucissima,
aut quam gratissima lo-
quendum esse.

Consfer cum titulo Ma-
gistratus.

LOCUS LXXVIII. DE SENECTUTE, CANICIE.

Ἄκουε ἐρωτηθεῖς, Διὶ βῶ
αὐτίαν τοῖς τῶν πῶγων περὶ-
χας ἐπὶ πολὺ κομώσας ἔχουσ;
εἶπεν, Ἴνα ἐλέπον τοῖς πολιταῖς,
μηδὲν ἀνάξιον αὐτῶν περὶ τῶν.

X Lacon quidam senex in-
terrogatus, cur barbam gest-
faret tylosam ac promif-
sam, Vt, inquit, intuens canos
nihil illis committam in-
dignum. ¶ Vir enim bonus
vnde-

undecunq; venatur stimu-
los ad virtutem.

Βίον μὴ δ' εἶν, ἔφασκεν, ὄνει-
δίξειν τὸ γῆρας, εἰς ὃ πάντες
δύχμεθα ἐλθεῖν.

† Bion dixit, nulli expro-
brandam esse senectutem,
ad quam omnes optent
peruenire.

Κάτων ὁ πρῶτος ἐρεῖ, τὴν
γῆρα πολλῶν παρόντων, ἡξίου
μὴ ἀποστῆναι τῶν ἀπὸ τῆ
κρίσεως ἀρχαίων.

† Cato senior, senectuti
cum multa adsint probra,
non esse addendum malitię
dedecus dicebat. ¶ Alii
narrant hoc ab illo dictū in
senem obuium vitę conta-
minate, Ne ætatis tuę malis
addas turpitudinem.

Σόλων ὁ γῆρας ἐλεγε, ὅτι μὲν
εἶναι κακῶν, εἰς αὐτὸ γὰρ πάντες
κροταφόμεθα.

† Solon senectutem portū
malorum esse dicebat, quod
ad eam omnia confugiant.

Διογένης ἔρωτηθεὶς, ἂν ἀβλίον
εὖ εἶεν, ἔφη, Γέρον ἀπερεῖ.

† Diogenes percontanti,
quid esset in vita miserri-
mū? Senex, inquit, egenus.

Καλὸν καὶ γέροντα κενεθάνειν
σφαῖρα, ἔφη Αἰσχυλός.

† Æschylus inquit, Pulcrū

esse, si & senex discat, quæ eū
sapientia coniuncta sint.

Καλλίστον ἐφόδιον τῆς γῆρας
παυδεία, ἐλεγε Λεαιπτελής.

† Pulcerrimū & optimum
viaticum senectutis, est Erus-
ditio, inquit Aristoteles.

Οὐ μακρῆς τῆς γέροντα καὶ
ὅσον γηρασκῶν πελοδοτῆ, ἀλλ'
εἰ τοῖς ἀγαθοῖς συμπιπλή-
ρωται. ἐνεκα γὰρ γῆρας, πάντες
ἐσμὲν ἀδωροί, ὡστερ ὁ Δημό-
κελτος ἔφη.

† Non beatus existiman-
dus est senex, quia senes-
cens moriatur: sed si abso-
lutum habeat bonorū nu-
merum. Nihil enim ætati
per se tribuendum est, vt
Democritus inquit.

Οὐ πὸς ἔφη: Γῆρας ὀλόκλη-
ρὸς ἐστὶ πῆρωσις, πάντ' ἔχει, καὶ
πάντων ἐνδεῖ.

† Idem dicebat, Senium om-
nimoda imperfectio est,
omnia habet, & omnibus
indiget.

Ερατοσθένης τῆς ἡλικίας ἔφη,
ὅτι μὲν ἀκμῆζον, ἔαρ εἶναι· τὸ δ'
μὲν τῶν ἀκμῶν, ἦρος καὶ μετό-
πωρον· χειμῶνα δὲ τῆς γῆρας.

† Eratosthenes vigentem
ætatem veri comparabat:
declinantem ætati & au-
tumno: senectam hyemi.

Δημόκριτος ἔλεγε. Λυξανο-
ρῆς ὁ σώματος, σωμαίξονται
φρένες· γηρασκόντες ὁ συζηροῦσι
κῆρος, καὶ εἰς τὴν πρᾶξιμα πάντες
ἀμολυοῦσι).

X Democritus dicebat, Au-
gescente corpore, simul &
mens augetur: & illo fe-
nescente, vna fenescit, ac in
omnib. rebus obtusior fit.

Ὁ Βοιωτός ἐντυχὴν θησαυ-
ρῶν μὲν ἐβδόμενοντα ἔτη, ἐπάρας
τὸ σκέλος ἀπεμαίρισε, καὶ παρ-
ῆλθεν, ὡς συνέπι ἐδὲν ὄντα.
σφῆς αὐτῶν. τοσῶτον καὶ πολυζη-
μῆλιας ἀμφοὶ παύει τὸ γῆρας καὶ
πολυπρασμοσύνης.

X Bœotius cum iam annos
natus plus quàm septuaginta,
thesaurum reperisset, sub-
lato cruce ipsum cõtemsit,
& præteriiit, vt qui non
amplius vsui sibi futurus
esset. Ita senectus & animū
trāquillum reddit, & multæ
pecuniæ studium ac curio-
sitatē adimit.

Ἀλεξίς ὁ πῶν κωμαδιῶν
ποιητής, ἐπιδή τις αὐτὸν ὄντα
περὶ σθῦτιν ἑώρακε μάλισ ποι-
ροῦ ἄρμον, καὶ ἤρωτα, τί ποιεῖς;
ἔφη· καὶ πολλὴν δαπνῆσκω.

X Alexis poeta Comicus,
cum quidam ipsum senem
ægre incedentem intuius,
quid ageret interrogasset:

paulatim se per otium mori
respondit. Significans senes
non viuere, sed lente mori.

Δημοκράτης ἀθαλάμων εἰς
τὴν ἀκρὴ πόλιν ἐν γῆραι, ἐ πδου-
σιῶν, ποιεῖν ἔφη, ὅσοι καὶ σύμπασα
ἡ Ἀθηναίων πόλις· πνεῖν μὲν γὰρ
μέγα, ἰχνεῖν δὲ μικρόν.

Democrates iam senex
ascendens in arcem Athenis
per quam anhelosus: idem
se facere dixit, quod vniuer-
sa ciuitas Atheniensium
soleret, nempe se magnum
quidem spirare, parum
autem valere.

Ὁ τοσῶτον κερδανοδοῦν ἐν
ταῖς μικραῖς ζωταῖς ἡμέραις,
ὅσον πλείω κῆρι: τὰ μὲν ἰδόν-
τες, τὰ δὲ πωλόντες, τὰ δὲ καὶ
ἴσως πρᾶξοντες· ἔλεγε Ναζι-
αῖζω.

Hoc nobis affert longius
vitæ spatium, quod plura
mala partim videmus, par-
tim sustinemus, partim
perpetramus: dixit Nazi-
anzenus.

Ἰσοκράτης ἔφη· τῶν ἐμπνεύσεως
μυθῶ δὲ ἐν τῆς γέροντος καὶ δοκίμ
μῶλλον ἢ ἀπαιτὸν δὲ ἰσχυρῶ
ρᾶν τὸ βέλτερον.

Isocrates dixit, Experien-
tiam & rerum multarum
vsus senes erudire, atque
efficere,

efficere, ut quid expediat, acutius, quam alii perspicere videantur.

Γῆρας, θανάτου παροίμιον ἔλεγε Θεοδώρητος.

Senectus est mortis exordium, dixit Theodoretus.

Διογένης ἰδὼν γῆρῶν κακωπιζομένον, εἶπεν, εἰ μὲν αὐτὸς τὸς ζῶντας, πεπλημένον· εἰ δὲ αὐτὸς τὸς νεκρῶν, μὴ ἐραδίωσι.

Diogenes animum comtam conspicatus, inquit, Si ad viuos (scilicet te ornas) falsa es: sin ad mortuos ne cunctare.

Γέρον ἀνόητος, αἴσθησι τριῶν παλαιῶν, εἰς ἑδὲν εἰν εὐθετός, φησι Πλούταρχος.

Senex stultus, tanquam laterna vetusta, ad nullam rem idoneus est, inquit Plutarchus.

Γοργίας ἐρωτηθεὶς ποῖα διαίτη χρῆσθαι, εἰς μακρὴν γῆρας ἦλθεν, οὐδὲν οὐδέποτε, ἔφη, αὐτὸς ἠδονῶν οὔτε φαγῶν, οὔτε δράσας.

Gorgias interrogatus, quæ vitæ tenuisset modum, quæ ad tantam peruenisset tenebatur, Ad voluptatem, inquit, nunquam edi, nec feci quicquam.

Θεὸς λελοῦσα Σιδῶν τὴν εἰσοδῶν τῆς ψυχῆς ἐπιδημίας βῶσιν καὶ ἀναμάρτυρατα, ἔφη Νεῖλος.

Capillus albus faciem animam breui hinc abituram clamat & testatur, inquit Nilus.

Vide locum, De honore parentibus & senioribus habito.

LOCUS LXXIX.

DE SODALITIO, CONSVETVDINE bonorum vel malorum.

Διογένης ἀμάρφω μετὰ κίω ἀπὸνίη εἰς συμποσίον, ἔφη, χεῖρων ἐπανήξει. τὸ δὲ ἐπανήλθοντος, καὶ τῆ ἐξῆς εἰ πόνος, καὶ ἀπῆλθον, ἔφη, χεῖρων ἔσονται ἐχθρόμενοι. ἔφη, χεῖρων ἔσονται οὐ νεανίσκων, ἔφη, συμποσίου παρῆγου ἐπανήλθον χεῖρων.

Diogenes adolescenti ad conuiuium cuncti, deterior, inquit, redibis. Reuertus adolescens cum Diogeni dixisset, lui, nec redi deterior: Deterior igitur inquit. Indicans non fieri posse, quin adolescens e temulento conuiuio redeat deterior.

Παλαιὸς ἀνδρὲς ἀγαθοὶ κα-

καὶς προσήλυτοι, πολλῶν γὰρ τῶν
κακίας μετέλασον, ἢ μετέδοσαν
δυστυχίας, ἔφη Νεῖλος.

✠ Probi viri ad improbos
accedentes multo facilius
vitia trahunt, quam virtu-
tem impertiunt, inquit
Nilus.

Ἰπποκράτιδαι ἀπειρημένοι
περὶ αὐτῶν μετάνοιαι, ἢ ἠκολούθη
ἐρωτήσεως, καὶ ἀπεπείνθη,
Μεταίτιόν τινος, ἔφη, ὁ ἀδίκος δὲ εἶ,
μεθ' ὧν ὀφθαλμοὺς τὴν αὐτῶν χροῶν
τηρήσας.

Hippocratidas, cum ali-
quando obuius ei fuisset
adolescens, quem amator
sequebatur, erubescēti ado-
lescentulo, Cum his, inquit
oportet ambulare, cum
quibus conspectus, non
mutes colorem.

Ὅστις, ἔφη Δημοσθένης, ὀμι-
λῶν ἠδέεται κακῶς ἀνὴρ, ἐπι-
πῶν ἠρώτησαι γυμνασίων ὅτι
βελτίους ἐσιν οἱ σὺν ἡδὲ ξυμῶν.

✠ Si quis (inquit Demo-
sthenes) malorum gaudeat
commercio, rogare qualis
ipse sit, non est opus. Nam
quisque similis est sodalitiū
sui.

Ὁ αὐτὸς ἔλεγε, ἢ τὸ πᾶν μέ-
γιστον τεκμήριον, τίω ἀπὸς τὰς
ἀνθρώπων ὁμιλίαν εἶναι.

Idem dicere solitus est,

Morum maximum testimo-
nium esse, cum hominibus
congressum. Declarat hanc
sententiam dictum Chry-
sostomi, quod sequitur.

Ἐλεγχος ἀνδρὸς ἡδὲ καὶ με-
τῶν τοιῶνδ' ἐστὶν ὁ, τε γὰρ
φάσκει ἔξ ἀνάγκης τοῖς ὁμοι-
οῖς συνέσαι ὁ, τε αὐτῶν σὺν-
φρων καὶ σοφὸς, τοῖς πᾶσι ταῦτα
μετέσθιν.

✠ Cuiusque ingenium quale
sit, ex conuersatione argui-
tur: etenim improbus ne-
cessario cum sui similibus
versabitur: contra autem
temperans & sapiens cum iis,
qui eadem excercent.

Κρείσσον πλεῖστα καὶ πολυ-
χρόστου χλιδῆς ἀνδρῶν δικῶν
καταγῶν παρὰ τῶν, ἔφη Σοφο-
κλῆς.

✠ Potiores sunt diuitiis &
luxuria affluente auro, bo-
norum virorum & iustorum
conuersationes, inquit So-
phocles.

Αἰγυλὸς ἔφησεν, ἐν πᾶσι
πράγματι εἶναι ὁμιλίαι κακῆς κα-
κίον οὐδὲν.

✠ Æschylus dicebat, In om-
ni negotio nullum esse
praua societate maius malū.

✠ Pertinet huc Epicteti dic-
tum: Ἰδοὺ, ὅτι ἐὰν ὁ ἐταῖρος
ἢ μεμολυσμένος, καὶ τὸν συνανα-
τρεῖσθαι αὐτῶν μεμολυσμένου
ἀνάγκη,

αὐτοῦ, καὶ αὐτὸς ὦν τύχη
καθαρῆς.

✠ Scias, idque exploratum
omnino habeas, si sodalis
pollutus fuerit, tum etiam
illum, quem is attingent,
necessario pollui, etsi purus
ipse fuerit.

Locus LXXX.

DE SAPIENTIA,
S A P I E N T I Æ
Amore.

Διογένης ἠρώμενος Ἀθήνησιν,
Ἀντιθέει παρεβάλετο
ἔξ ἡμετέρας, ἀλλὰ τὸ μὴ δένα
ἀποσεύατο, ἐξ ἡμετέρας τῆς ἀποσε
δρείας. καὶ τότε πῶς βακτηρίαν
ἐπανατήναμενος αὐτῷ, πῶς κε-
φαλῶν ἡσυχῶν, Παιε, εἶπεν, ἔ-
γω ἀρετῆς ἔπι σκληρῶν ξύλων,
ὡς με ἀπείρξεις, ἕως αὐτῆς φαίνη
λέγων. καὶ ἄν τ' ἔσσοφίας ἐρωτῆς
παρὰ δειγμα.

✠ Diogenes primum Athe-
nas profectus, ad Antisthe-
nem se contulit, a quo saepe
repulsus (nullum enim di-
scipulum recipiebat Anti-
sthenes) non destitit tamen
hætere, adeo ut aliquando
baculum intentaret Anti-
sthenes, vltro baculo caput
subiecit dicens, cæde, si vis,
at nullum inuenies bacu-
lum tam durum, quo me
abs te abigas, dum aliquid

dixeris. Insigne exemplum
adamata sapientia.

Ὁ αὐτὸς ἀπὸς τῆς εἰπόντος,
Γέρον εἶ, καὶ λοιπὸν αἰεὶ, τί δὲ,
εἶφη, εἰ δολιχὸν ἴδρα μιν ποσὶς τῷ
πέλει ἔδει με αἰεῖναι, καὶ μὴ
μῶλον ἐπιτεῖναι, ἀεὶ ἡγεῖτο,
πῶς ἀεὶ πῶς ἄρετῶν ἀποδὲν
ποσὶς τῷ μῶλον ἐπιτεῖναι δέειν,
ὡς ἀποσῆ ἢ πῶν ἔξ ἡν ἡρώμος λοι-
πὸς ἐστὶ, ἀλλὰ τὸ εἶναι αἰχρῶν ἔ-
καθ' ἑαυτῶν.

✠ Idem eundem admonen-
ti, ut iam senex quiesceret a
laboribus, Quid, inquit, si
in stadio currem, vnum
oportet iam metæ vicinum
cursum remittere, an ma-
gis intendere? Recte sensit,
virtuti hoc magis inten-
dendum esse, quo minus
superest vitæ: quod turpe
sit tum ab honesto instituto
refrigescere.

Σιμωνίδης ἐρωτήσας πῶς πρὸς
ἀρετῶν τεσσῶν, πῶς ἔστι ἡ σοφία,
Οὐκ οἶδαι, εἶφη, ὁρῶ γὰρ τὸς σο-
φῆς ἐπιτεῖναι τῶν πολιτικῶν θύρας
φοιτῶντας, σημεῖων τῶς φιλο-
σοφῆς λόγους μὲν ἔξ ἡν ἡρώμος καὶ
ἀφρονῆσιν, ἔρῶς ἢ ἐπισημῆσιν.

Simonides interrogatus
vtra res esset optabilior, di-
uitiæ an sapientia, Dubito,
inquit, ut qui videam,
sapientes frequentare diui-
tum fores: inuens Philo-